

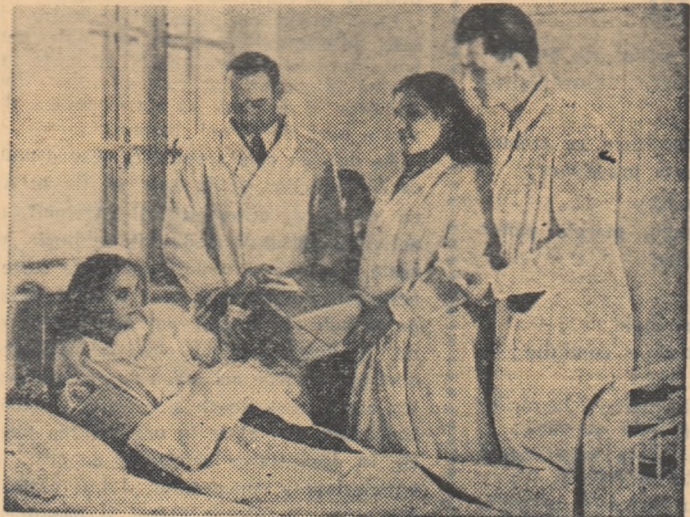
Am votat pentru înflorirea patriei

La secția de votare din clădirea căminului cultural al comunei Puchenii Moșneni, regiunea Ploiești.

Familia colectivistului Nițu Coscal din comuna Frățești, raionul Giurgiu, a venit să voteze pentru viața fericită pe care o trăiește.

Stoian Maria a împlinit vârsta de 18 ani. Primul său vot îl dă la casa de nașteri din Puchenii Moșneni, regiunea Ploiești. Cu o zi înainte a născut primul copil!

ALBINA

Revista săptăminală a așezămintelor culturale

ANUL 59 Seria II-a Nr. 429 8 pagini 15 bani Miercuri 14 martie 1956

Ziua alegerilor — zi de sărbătoare în întreaga țară

Pentru întreaga țară, ziua de duminică, 11 martie, a fost o adevărată sărbătoare. Din capitală și pînă în cătunul pitit în munți, pretutindeni, oamenii s-au trezit mai devreme ca de obicei, venind în fața urnelor pentru a-și da votul candidaților Frontului Democrației Populare.

Duminica trecută, poporul nostru liber și stăpîn pe soarta sa și-a exprimat atașamentul deplin față de politica partidului, arătînd cu hotărîre că sprijină prin fapte marea operă de construire a socialismului în patria noastră. Votînd candidații Frontului Democrației Populare, oamenii muncii din fabrici, de pe ogoare, din instituțiile de cultură au votat pentru viața nouă a patriei noastre libere, au votat pentru pace, progres și bunăstare.

Oare faptul că în comuna Frasin din regiunea Suceava, toți cetățenii cu drept de vot și-au spus cuvîntul încă din primele patru ore ale dimineții nu este o dovadă a conștiinței politice și cetățenești tot mai înalte a maselor populare? Nu este oare grăitor faptul că la secțiile de votare 14, 15 și 16 din raionul Tg. Mureș, pînă la amiază s-au prezentat la vot mai mult de jumătate din alegători? Oare melodiile vesele cîntate în ziua alegerilor de tinerii din echipele culturale ale atîtor comune nu exprimă bucuria și mîndria acelor care au votat pentru prima oară în viața lor? Și costumele naționale cu care s-au învesmîntat sătenii, pregătite și împodobite cu mult înainte, nu sînt un semn că oamenii au întîmpinat această zi ca pe o mare sărbătoare a poporului?

Cetățeanul din Frasin, punînd buletinele de vot în urnă, s-a gîndit fără îndoială că regimul de democrație populară, a făcut ca în comuna lui să existe azi o fabrică de cherestea, magazine universale, noul club muncitoresc, belsugul din casa lui.

Muncitorul de la fabrica „Electroputere” din Craiova, pornind spre secția de votare nr. 22, a privit fără îndoială uriașele clădiri ale fabricii și și-a adus aminte că aici, pe locul acesta, nu cu prea mulți ani în urmă nu era decît un tîpșan părăsit, cu bălării și bălți de glod...

În orașul Victoria, locuitorii au ales deputații în primul sîtat popular orașenesc. Pînă mai ieri, orașul acesta nu exista pe harta țării. Nu e o mîndrie și o mare bucurie, pentru cetățenii acestui oraș, nou născut, să voteze pentru cei care i-au dat viață, pe cei care-l vor face și mai frumos și mai înfloritor?

Ce dovadă clară a înțelegerii rostului vieții, a dragostei față de regimul nostru de democrație populară, a încrederii în traiul luminos de mîine este gestul țărăncii muncitoare Gherghina Pirlățeanu din comuna Topraisar, regiunea Constanța, care după ce a depus buletinele în urnă, și-a prezentat curînd după aceea cerea de intrare în întovărășire!

În primele ceasuri ale dimineții, cînd soarele nu se înălțase încă de-a binelea, pe șantierul hidrocentralei de la Bicaz a votat brigada lui Gavrilă Pașca, Erou al Muncii Socialiste. A votat Ion Avram, cel mai bătrîn miner și Viorel Hosu, minerul care votează pentru prima oară în viață. Departe, departe de tot, undeva în apele Mediteranei, la Famagusta, și la Kassler, marinarii flotei noastre, cu gîndul la patria lor scumpă, au votat și ei pe candidații poporului.

Da, ziua de 11 martie a fost o zi de sărbătoare. O sărbătoare pentru muncitor, pentru țărăn, pentru cîrturar, pentru toți oamenii muncii din rîndurile poporului român și ale minorităților naționale. O sărbătoare care a dovedit o dată mai mult unitatea de nezdruccinat dintre partid, guvern și popor.

DEPUTATA

Cînd a ales-o obștea deputată,
Femele-a tresărit și s-a mirat;
Plimbîndu-și ochii împrejurul, roată,
Văzuse că-l zimbeste-ntregul sat.

Și-atunci a scotocit în amintire:
Ce fapte neultate-a săvîrșit?
Dar chiar și după zile de gîndire,
Ea „fapte mari” oricum, n-ar fi găsit.

Fîlăcă rîvna ei și munca toată
Drept pentru care satu-o alegea,
Ea nu le socotea vreo „mare faptă”.
Ci rostul vieții ei. Și nu greșea.

MIHAELA MONORANU

Rezultatele alegerilor de deputați în sfaturile populare

(După datele primite de Prezidiul Marii Adunări Naționale de la comisiile electorale regionale)

La 11 martie 1956 au avut loc alegerile de deputați în sfaturile populare regionale, orașenești, raionale și comunale.

Au fost aleși deputați în 16 sfaturi populare

regionale, în Sfatul popular al orașului București, în 8 raioane ale orașului București, în 192 sfaturi populare raionale, în 170 sfaturi populare orașe-

nești de subordonare regională și raională și în 4313 sfaturi populare comunale.

La alegerile de deputați în sfaturile populare s-au întregit următoarele rezultate:

	Numărul alegătorilor	Voturi exprimate		Voturi pentru candidații F.D.P.		Voturi împotriva candidaților F.D.P.		Voturi anulate	
		Cifre absolute	%	Cifre absolute	% față de numărul voturilor exprimate	Cifre absolute	% față de numărul voturilor exprimate	Cifre absolute	% față de numărul voturilor exprimate
Pentru sfaturile populare regionale	10.392.668	10.262.302	98,75	10.164.226	99,05	75.071	0,73	23.005	0,22
Pentru Sfatul popular al orașului București	923.984	909.931	98,48	893.686	98,22	12.226	1,34	4.019	0,44
Pentru sfaturile populare ale raioanelor orașului București	923.358	909.305	98,48	892.655	98,17	12.341	1,36	4.309	0,47
Pentru sfaturile populare raionale	8.835.598	8.730.508	98,81	8.623.728	98,78	82.166	0,94	24.614	0,28
Pentru sfaturile populare orașenești (de subordonare regională și raională)	2.593.313	2.553.429	98,46	2.531.464	99,15	17.365	0,68	4.907	0,19
Pentru sfaturile populare comunale	7.837.715	7.743.425	98,86	7.617.142	98,37	97.500	1,26	28.783	0,37

Datele de mai sus arată că majoritatea covârșitoare a alegătorilor a luat parte la vot. Alegătorii au votat aproape în unanimitate pentru candidații Frontului Democrației Populare. Numărul total al deputaților aleși pentru toate sfaturile populare este de 137.508.

Toți deputații aleși sînt candidați ai Frontului Democrației Populare.

În ce privește apartenența politică, 44,46% sînt membri și candidați ai Partidului Muncitoresc

Romîn, iar 55,54% sînt oameni ai muncii fără de partid. Din numărul total al deputaților 25,59% sînt femei. Dintre deputații aleși, 86,99% sînt de naționalitate romînă și 13,01% sînt din rîndul celorlalte naționalități din R.P.R. Un număr de 15 candidați propuși pentru alegerile de deputați în sfaturile populare comunale n-au fost aleși deoarece n-au întrunit cel puțin jumătate plus 1 din totalul voturilor exprimate. În 3 circumscripții electorale raionale, într-o circumscripție electo-

rală orașenească și în 11 circumscripții electorale comunale n-au avut loc alegeri. În 2 circumscripții electorale comunale alegerile au fost declarate nevalabile, intrucît la vot au participat un număr mai mic de jumătate plus 1 din totalul alegătorilor. În conformitate cu art. 99 și 109 din Decretul cu privire la alegerile de deputați în sfaturile populare, în toate aceste circumscripții vor avea loc noi alegeri.

De curnd, tovarășul Șerban Zamfir, profesor la școala elementară din satul Poienarii Rali, comuna Poienarii Burchi, regiunea Ploiești, a cerut Direcției bibliotecilor din Ministerul Culturii să înființeze în acest sat o bibliotecă sătească. Am amintit tovarășului Șerban că la centrul de comună există o bibliotecă sătească, propunându-l în același timp să organizeze în satul Poienarii Rali o bibliotecă mobilă a bibliotecii sătești din comună sau a bibliotecii regionale. Pentru organizarea unei astfel de biblioteci, în Poienarii Rali există toate condițiile (local, cadre didactice cu dragoste de munca culturală, cititori iubitori ai cărții). Am stabilit împreună, ca satul Poienarii Rali să recurgă la ajutorul bibliotecii regionale și să primească periodic (lunar sau trimestrial) 200—300 de volume din fondul bibliotecii regionale care după ce vor fi citite să fie preschimbate cu alte cărți noi. Necesitățile culturale ale țăranilor muncitori din satul Poienarii Rali vor putea fi astfel satisfăcute în bune condiții.

Nu numai tovarășul Șerban Zamfir a venit cu astfel de propuneri. Se pot cita numeroase alte exemple. Primim adrese din partea sfaturilor populare comunale, de la directorii căminelor culturale. Ne scriu președinții unor gospodării agricole colective și profesori cerind ca Ministerul Culturii să înființeze în satul lor o bibliotecă. Anul trecut s-a prezentat la bibliotecă raională din Beiuș, regiunea Oradea un țăran muncitor din satul Meziad, așezat la o mare depărtare de centrul raional. El a cerut aici o carte despre cultura nucului și combaterea dăunătorilor lui. După un an de zile același țăran muncitor a adus în dar bibliotecii un sac cu nuci și a stăruit să i se primească darul, spunând că învățăturile din cartea luată de la bibliotecă i-au salvat recolta de nuci. Întâmplarea, în afară de partea ei hazlie, are un tîlc adînc. La bibliotecile raionale din Cîmpulung regiunea Suceava, Tirgoviște, Roman, Alexandria vin adesea țăranii muncitori pentru a cere cărți pe care nu le găsesc la bibliotecă din sat. Toate acestea arată cît de mare este interesul țăranilor muncitori față de carte și cît de mult prețuiesc ei învățămintele pe care le dobîndesc cu ajutorul bibliotecii.

Biblioteca a intrat în viața de toate zilele a satului, ea a devenit o instituție necesară oamenilor. Bunăoară la bibliotecă sătească din comuna Șimleul Silvaniei sînt înscrși 1200 de cititori dintre care 250 participă la concursul „Iubiți cartea”. Oamenii sînt doritori să aibă în satul lor o colecție de cărți bune și variate, care să satisfacă cerințele culturale ale tuturor locuitorilor.

Pentru ca biblioteca să răspundă tuturor cerințelor culturale ale populației e necesar în primul rînd să se folosească la maximum fondul de cărți existent. Să analizăm aici felul în care sînt repartizate și folosite fondurile de cărți ale bibliotecilor. Ceea ce a realizat într-un singur an din cei 11, de la instaurarea sa, regimul nostru democrat-popular în ceea ce privește crearea bibliotecilor la sate, n-a realizat regimul burghez-moșieresc într-o jumătate de secol. Avem în fiecare sat cel puțin o bibliotecă, în majoritatea satelor sînt 2-3 și chiar mai multe biblioteci: bibliotecă căminului cultural, a școlii, biblioteci sindicale, ale G.A.S. sau S.M.T., biblioteci ale G.A.C. Anual intră în bibliotecă cărți în valoare de mai multe

Despre unele probleme

ALE BIBLIOTECILOR SĂTEȘTI

milioane de lei. Sînt biblioteci ale căminelor culturale care au ajuns la 2—3.000 de volume. Numai fondul bibliotecilor sătești totaliza la sfîrșitul anului 1954 peste 1.400.000 de volume. Din păcate alegerea cărților n-a fost totdeauna cea mai fericită. Nepăsarea unor librari pe de o parte, nepriceperea unor bibliotecari pe de altă, au făcut să ajungă în unele biblioteci sătești cărți nepotrivite ca, de pildă, manuale despre construirea și planificarea rețelelor electrice de înaltă tensiune, iar în satele de munte din Țara Moților, cărți despre cultura orezului. Cu toate aceste lipsuri însă, există în prezent peste 20 de milioane de volume în bibliotecile de la sate, o adevărată comoară a culturii și științei, care cuprinde cărți despre toate

ramurile de cunoștințe, operele clasice ale literaturii noastre și universale, literatură sovietică, cărți ale literaturii progresiste contemporane din diferite țări.

Dacă statul nostru democrat-popular a asigurat satisfacerea cerințelor culturale prin organizarea acestui uriaș sistem de biblioteci, folosirea lor este departe de a fi la înălțime. O carte existentă în bibliotecă nu înseamnă neapărat și o carte citită. Sînt biblioteci sătești și ale căminelor culturale unde, datorită unei bune munci cu cartea, fondul de cărți se citește anual de 4-5 ori (cum se întîmplă în comune ca Avrig și Săliște, regiunea Stalin, Moldovița, regiunea Suceava etc.). În

scriab în multe sate, din 100 de volume se citesc abia 10 (ca în comunele Țoc, Burzinc, Sintar, Păuliș, Starovăț, raionalul Criș, regiunea Oradea). Desigur, cartea a fost editată pentru a fi citită. O carte închisă într-un dulap de bibliotecă, necunoscută de cititori, este un bun sustras poporului. Și aceasta se întîmplă îndeosebi fiindcă mai sînt încă biblioteci fără bibliotecari sau cu bibliotecari care se schimbă foarte des.

Asigurarea fondului de cărți este una din problemele deosebit de importante. Avem suficiente cărți, însă risipite, împrăștiate și prost organizate. Ar trebui ca în fiecare sat să existe, în exemplare suficiente, cărțile necesare tuturor păturilor populației. Să nu fie ținute într-un loc cărțile care se cer aici destul de rar sau de loc, în timp ce în alte comune lipsesc cu desăvîrșire. Acest lucru nu se poate realiza însă prin menținerea mai multor biblioteci mici — și din păcate fixe — în aceeași localitate. Ar trebui să trecem la extinderea pe scară largă a acelei soluții simple pe care am găsit-o pentru satul Poienarii Rali, anume de a organiza biblioteci mobile.

Se știe că în fiecare centru raional există o bibliotecă raională cu un fond de cel puțin 10.000 de volume, iar în unele cu 50.000—100.000 de volume. Multe din

aceste biblioteci raionale au și creat o rețea de biblioteci mobile. Fiecare sat are posibilitatea să ceară de la bibliotecă raională sau de la bibliotecă sătească apropiată, repartizarea unui fond de cărți, mobil, pe bază de contract, asigurînd astfel preschimbarea și reînnoirea continuă a fondului de cărți.

Mai mult, fiecare cititor poate să primească orice carte pe care o dorește din orice bibliotecă din țară, prin mijlocirea bibliotecii sătești sau raionale, încheindu-se o convenție pentru împrumutul între biblioteci.

Problema cheie a muncii cu cartea, aceea de a cărei rezolvare depinde în cea mai mare măsură răspîndirea culturii la sate, este problema bibliotecarului. Pentru succesul muncii cu cartea sînt necesare desigur localuri bune de bibliotecă, un fond de cărți variat și potrivit, ales pentru necesitățile tuturor păturilor populației și în primul rînd un bibliotecar priceput care să iubească cartea, să fie pătruns de misiunea lui. Nu fac deosebire aci între bibliotecarii de profesie și bibliotecarii voluntari, care îndeplinesc această funcție ca o sarcină obștească. Răspunderea lor față de avutul încredințat: „cartea” și față de munca încredințată: luminarea poporului, este aceeași. Avem bibliotecari voluntari ca tovarășa Negriță Elena din satul Poțelu, comuna Ianca, regiunea Craiova, Miron Dumitru din satul Curtești, comuna Mănăstirea Doamnei, regiunea Suceava etc., care lucrează mai bine și au mai mulți cititori decît mulți dintre bibliotecarii salariați. A fi bibliotecar înseamnă a îndeplini o misiune socială de mare importanță. Mii de învățători care au lucrat în anii primului cincinal în munca de alfabetizare, cunosc greutățile și bucuriile primei trepte a acestei misiuni. Datorită, în primul rînd, muncii lor pline de abnegație, populația din satele noastre a scăpat de bezna moștenită din trecut, devenind știutoare de carte. Dar așa cum o carte care există în bibliotecă nu este, după cum am mai spus, și o carte citită, un știutor de carte nu este neapărat și cititor. Creșterea numărului de cititori la sate a rămas mult în urma creșterii numărului știutorilor de carte. Și ca atare, creșterea numărului de cărți citite din bibliotecile de la sate rămîne mult sub volumul creșterii fondului de cărți.

Este timpul ca purtătorii culturii la sate, intelectualii satelor, să lupte pentru a face ca fiecare știutor de carte să devină și cititor iar cartea, acest bun sfîtuitor și prieten, să nu liosească din nici o casă de țăranii muncitori.

Aș dori ca cele spuse aici despre munca bibliotecilor de la sate să fie privite cu atenție de către cititorii „Albinei”, de activiștii culturali și de toți iubitorii de carte, care să-și mobilizeze toate forțele pentru bunul mers al muncii bibliotecilor de la sate. În fiecare sat s-ar putea pune în discuția obștei situația bibliotecii, s-ar putea alege cel mai priceput om pentru conducerea acesteia, precum și colectivul care să-l ajute în organizarea muncii, în dezvoltarea cercurilor de citit și popularizarea concursului „Iubiți cartea”. Așteptăm cu interes părerii și propunerii, în legătură cu munca bibliotecilor, din partea tuturor celor care luptă pentru răspîndirea culturii socialiste la sate.

Ștefan Gruia

director al Direcției bibliotecilor din Ministerul Culturii

In atenția directorilor de cămine culturale și case de citit

Pentru trimestrul II, Ministerul Culturii va trimite căminelor culturale și caselor de citit următoarele conferințe:

Aprilie

1. Situația internațională;
2. 1 Mai, Ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii;
3. 86 de ani de la nașterea lui V. I. Lenin;
4. Avantajele țăranilor muncitori care-și lucrează pămîntul în asociațiile agricole simple;
5. Cum trebuie cultivat porumbul furajer pentru însilozare;
6. Să ne cunoaștem și să ne iubim patria (din frumusețile folclorului nostru).

Mai

1. Situația internațională;
2. 9 Mai, Ziua Victoriei;

3. 35 de ani de la înființarea P.C.R.;
4. Ce foloase ne aduce întovărășirea agricolă;
5. Lucrările de întreținere, ce trebuie aplicate la culturile prașitoare;
6. Hepatita epidemică;
7. Nicolae Grigorescu, marele pictor al poporului nostru.

Iunie

1. Situația internațională;
2. Ziua internațională a copilului;
3. Conferință A.R.L.U.S.;
4. Pregătirea și efectuarea lucrărilor din campania agricolă de vară;
5. Viața de ieri și viața îmbelșugată de azi a unui țăran colectivist;
6. Poliomielița sau paralizia infantilă;
7. Gh. Lazăr, întemeietorul primei școli românești.

Incă din luna decembrie a anului trecut se desfășoară, pe întreg cuprinsul patriei noastre, Festivalul filmului pentru sate, organizat de Ministerul Culturii în colaborare cu Ministerul Agriculturii. El va continua pînă la 1 aprilie 1956. Făcînd bilanțul realizării obținute pînă în prezent, putem spune că festivalul a dat rezultate mai bune decît în anul trecut. Succesul se datorește atît unei mai bune organizări și îndrumări, cît și creșterii interesului publicului sătesc față de conținutul filmelor prezentate.

Peste un milion de țăranii muncitori au vizionat filme în prima perioadă a festivalului. În acțiune au fost cuprinse aproape 400 de cinematografe sătești și 99 de caravane cinematografice, care au rulat într-un cadru sărbătoresc filme artistice și documentare.

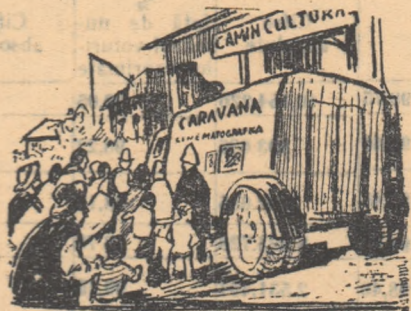
La obținerea acestor rezultate a contribuit pe de o parte sprijinul acordat de organele locale, care au mobilizat țăranimea muncitoare la manifestările festivalului, iar pe de altă parte ale colectivelor de activiști ale întreprinderilor cinematografice regionale, care au depus un efort deosebit în popularizarea filmelor și în organizarea de spectacole de bună calitate.

În comunele Zănoaga și Stoenești din regiunea Craiova, a fost prezentat în cadrul festivalului, filmul sovietic „Moștenirea înșingerată”, urmat de un jurnal agricol. La fiecare spectacol au

Festivalul FILMULUI pentru SATE

luat parte peste 600 de spectatori din rîndurile țăranimii muncitoare.

În comunele Horea, Seitin, Fibiș și Chelmac, regiunea Timișoara, cu ocazia festivalului filmului pentru sate

s-au organizat la căminul cultural expoziții agricole unde au fost expuse produse ale gospodăriilor agricole de stat și colective ca și ale gospodăriilor fruntașilor recoltelor bogate. Înainte și după vizionarea filmelor, ingineri agronomi și fruntași ai recoltelor bogate au dat explicații țăranilor muncitori care vizitau expoziția, asupra felului cum au obținut astfel de produse

În comunele Topraisar și Jegălia, regiunea Constanța, inginerii agronomi au organizat, în cadrul spectacolelor cu filme și jurnale agricole, discuții cu țăranii muncitori asupra învățămintelor pe care le-au desprins, ca și felul cum înțeleg să pună în practică cele învățate.

În toate comunele din raionul Stalin s-au citit, înainte începerii proiecției filmului, conferințe cu tema „Schimbul de mărfuri dintre oraș și sat”.

Filmele românești „Mitrea Cocor” și „Desfășurarea” au fost întîmpinate cu căldură de țăranii muncitori, deoarece conținutul lor redă însăși lupta pentru transformarea socialistă a satului. Astfel, în comuna Popești-Leordeni, regiunea București, filmul „Desfășurarea” prezentat într-un cadru festiv a fost vizionat de peste 800 de spectatori.

În comunele: Săvădisla, Poiana, Vlaha și altele din regiunea Cluj, au participat de fiecare dată, la filme, peste 500 de locuitori. Înainte de a rula filmele s-au ținut conferințe legate de problemele care frămîntau pe țăranii muncitori din comunele respective. Așa, de exemplu, în comuna

Moldovinești, tov. Csegezi Francisc a vorbit despre modul cum s-au achitat țăranii muncitori de cotele pe 1955, îndemnîndu-i ca și în anul acesta să fie fruntași în predarea cotelor.

Sînt nenumărate exemple de acest fel în toată țara. Ele dovedesc creșterea interesului oamenilor muncii de la sate pentru filme și totodată grija organelor locale de a asigura o bună desfășurare a festivalului filmului.

Mai sînt însă, din păcate, unele organe locale care au lăsat această sarcină numai pe seama întreprinderilor cinematografice. Așa se întîmplă, de pildă, în raionul Făget, unde cei care răspund de organizarea festivalului nici n-au vizitat măcar comunele unde s-au prezentat filme sau în comuna Sălărd, regiunea Oradea, unde comitetul executiv al sîtatului popular nu vrea să știe de nici un fel de manifestări culturale în afară de baluri.

Sfaturile populare, directorii căminelor culturale trebuie să sprijine mai activ munca de popularizare a filmelor cît și aragerea de noi mase sătești în jurul filmului. În felul acesta, acțiunea organizată cu Festivalul filmului pentru sate, va contribui la popularizarea metodelor înaintate de muncă, la ridicarea culturală a oamenilor muncii de la sate, aducînd astfel un sprijin prețios în munca de transformare socialistă a agriculturii.

D. MACOVEI
din Direcția rețelei cinematografice

La 12 martie a încetat din viață tovarășul Boleslaw Bierut, prim-secretar al C. C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, eminent militant al mișcării internaționale comuniste și muncitorești, marele fiu al poporului polonez

BOLESLAW BIERUT

**Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez,
Consiliul de Stat și Guvernul Republicii Populare Polone**

către toți oamenii muncii, către poporul polonez

VARȘOVIA 13 (Agerpres). — P.A.P. transmite:

Comitetul Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, Consiliul de Stat, Guvernul Republicii Populare Polone cu profundă durere aduc la cunoștința întregului popor — muncitorilor, țăranilor, intelectualilor și tinerilor din țara noastră — că la 12 martie, ora 23,35 (ora Moscovei), a încetat din viață la Moscova după o grea suferință tov. Boleslaw Bierut, prim-secretar al Comitetului Central al P.M.U.P.

Este o pierdere dureroasă pentru clasa muncitoare poloneză, pentru a cărei cauză tovarășul Bierut a luptat cu dârzenie, pentru toți oamenii muncii, al căror fiu credincios a fost, pentru întregul popor, pentru a cărui libertate și viitor mai bun a luptat de-a lungul întregii sale vieți, încă din tinerețe.

Tinăr muncitor tipograf — el s-a alăturat rindurilor luptătorilor pentru cauza socialismului. El s-a călit ca militant al aripei de stînga a Partidului Socialist Polonez în lupta împotriva cîmpitorilor țariști, împotriva ocupanților austro-germani. Chiar de la crearea Partidului Comunist din Polonia, el a intrat în rîndurile partidului. În anii dintre cele două războaie mondiale, neînfrînt de persecuții și de numeroase arestări, el a organizat cu entuziasm și devotament pe muncitori și oameni ai muncii, pe intelectuali și tineri, la luptă împotriva puterii capitaliștilor și moșierilor, pentru pîine și muncă, pentru libertate democratică, pentru pace și puterea populară. În calitate de militant al mișcării muncitorești internaționale, el a participat la lupta revoluționară dusă de partidele frățești.

În zilele celei mai grele lupte duse de poporul nostru împotriva cîmpitorilor nazisti, numele tovarășului Bierut — „Tomasz”, a fost indisolubil legat de istoria eroică a Partidului Muncitoresc Polonez, printre ai cărui întemeietori se număra. Tovarășul Tomasz a fost organizatorul și președintele primului organ reprezentativ democratic al poporului polonez — Krayova Rada Narodova — care a luptat pentru eliberarea națională și socială.

Anii Poloniei Populare sînt inseparabil legați de munca tovarășului Bierut ca președinte al Republicii, al Consiliului de Miniștri, președinte al Comitetului Frontului Național pe întreaga Polonia, prim secretar al Comitetului Central al P.M.U.P. Poporul polonez își va aminti de tovarășul Bierut ca de un luptător neînfrînt pentru întărirea puterii populare, pentru stabilirea frontierelor Poloniei pe Oder și Neisse, pentru unificarea mișcării muncitorești pe baza marxism-leninismului, pentru refacerea țării, pentru propășirea economiei și culturii țării noastre, pentru întărirea poziției internaționale a Poloniei, pentru socialism.

Patriot înflăcărat — el a militat pentru prietenia frățească dintre Polonia Populară și Uniunea Sovietică și toate țările socialiste, a militat pentru solidaritatea internațională a oamenilor muncii, a fost un luptător înflăcărat pentru pace și prietenie între popoare.

Clasa muncitoare, întregul popor, l-au cunoscut ca un activist de frunte al partidului — care este călăuză în munca și lupta lor — partid pe care l-a slujit pînă la ultima sa suflare, ca luptător neobosit pentru comunism.

Cinste memoriei sale!

De la Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și de la Consiliul de Miniștri al U. R. S. S.

MOSCOVA 13 (Agerpres). — TASS transmite:

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. anunță cu adîncă durere că la 12 martie, orele 23,35, la Moscova a încetat din viață după o grea suferință (infarct miocardic) eminentul activist al mișcării comuniste și muncitorești internaționale, marele fiu al poporului polonez, Boleslaw Bierut, prim secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE
CONSILIUL DE MINIȘTRI AL U.R.S.S.

Necrologul lui Boleslaw Bierut

MOSCOVA 13 (Agerpres). — TASS transmite necrologul lui Boleslaw Bierut.

La 12 martie a încetat din viață după o grea suferință Boleslaw Bierut — prim secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, marele fiu al poporului polonez, talentat organizator al construcției socialiste în Polonia, devotat prieten al Uniunii Sovietice, eminent activist al mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

Boleslaw Bierut s-a născut la 18 aprilie 1892 în orașul Lublin, într-o familie de muncitori polonezi. Începînd din anul 1912 el a participat activ la mișcarea muncitorească revoluționară. Din momentul creării Partidului Comunist din Polonia, în 1918, Boleslaw Bierut a intrat în rîndurile partidului și, în scurt timp, a devenit un activ militant al acestuia. Pentru participare la mișcarea revoluționară el a fost urmărit și arestat în repetate rînduri.

În perioada cînd Polonia a fost ocupată de hitleriști, Boleslaw Bierut a fost unul din principalii organizatori ai mișcării de rezistență, ai luptei poporului polonez pentru eliberarea națională și socială. La 1 ianuarie 1944, el a fost ales președinte al Organului reprezentativ suprem al puterii populare, Krayova Rada Narodova, creată în ilegalitate. După eliberarea țării de către trupele Armatei Sovietice împreună cu glorioșii ostași ai Armatei Polone, în 1944-1945 poporul polonez, în frunte cu Partidul Muncitoresc Unit Polonez din conducerea căruia făcea parte Boleslaw Bierut, a înfăptuit transformări social-economice radicale statornicindu-se în Polonia orînduirea democrat-populară.

În perioada 1947-1952, Boleslaw Bierut a fost președintele Republicii Polone și președintele Consiliului de Stat, iar în perioada 1952-1954 a fost președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone. În martie 1954 el a fost ales prim secretar al Partidului Muncitoresc Unit Polonez.

Pînă în ultimele zile ale vieții sale, tovarășul Bierut și-a consacrat toate forțele luptei pentru fericirea poporului polonez, pentru crearea unei Polonii noi, socialiste.

În decursul întregii sale activități de partid și de stat, Boleslaw Bierut a stat ferm pe pozițiile internaționalismului proletar, urmînd neabătut tradiția de luptă a clasei muncitoare poloneze și a partidului ei strîns legat de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice prin lupta revoluționară comună de jumătate de veac, prin comunitate de idei, prin legături de prietenie și frățești.

În cuvîntările sale, Boleslaw Bierut sublinia necontenit marea însemnătate a prieteniei de nezdruccinat dintre popoarele poloneze și sovietice, chema la strîngerea continuă a forțelor lagărului socialist. De curînd, de la tribuna Congresului al XX-lea al P.C.U.S., el a spus cu însuflețire: „Tradițiile revoluționare ale clasei muncitoare din Polonia, unitatea ei politică, prietenia și coeziunea popoarelor întregului lagăr socialist, combativitatea crescîndă a mișcării muncitorești internaționale, lupta de eliberare a popoarelor asuprite, însuflețite de istoricele victorii ale popoarelor din Uniunea Sovietică, întăresc voința maselor muncitoare din Polonia în lupta pentru victoria deplină a socialismului”.

Tovarășul Bierut este cunoscut ca un încercat militant al mișcării comuniste și muncitorești internaționale. El s-a ridicat din rîndurile clasei muncitoare poloneze, ale poporului polonez, ca un eminent om politic și de stat care a făcut atît de mult pentru crearea Poloniei noi, populare, pentru crearea marii prietenii a țărilor socialiste. El a participat intens la activitatea Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste. După război, el a participat la lucrările Biroului Informativ al partidelor comuniste și muncitorești.

În Boleslaw Bierut, oamenii muncii din Polonia și din toate țările au pierdut un luptător dîrz care pînă la ultima suflare și-a pus fără preget întreaga viață în slujba cauzei clasei muncitoare, marelui cauză a luptei pentru comunism.

În 1952, în ziua cînd a împlinit 60 de ani, Boleslaw Bierut a declarat cu mîndrie că izvorul forțelor intelectuale și morale, izvorul creșterii și dezvoltării fiecăruia dintre noi îl constituie ideile marxism-leninismului. Devotamentul nemărginit față de marxism-leninism este trăsătura principală a chipului spiritual al lui Boleslaw Bierut.

Întreaga viață a tovarășului Bierut este un minunat exemplu pentru toți cei care luptă pentru cauza păcii, democrației și socialismului, pentru fericirea popoarelor. Chipul luminos al lui Boleslaw Bierut nu se va șterge niciodată din amintirea noastră.

Adio, neuitatul nostru prieten și tovarăș de luptă!

N. BULGANIN	M. PERVUHIN	D. SEPILOV
N. HRUSCIOV	M. SABUROV	E. FURȚEVA
L. KAGANOVICI	M. SUSLOV	A. ȘVERNİK
A. KIRICENKO	K. VOROȘILOV	N. KRISTOV
G. MALENKOV	G. JUKOV	N. BELIAEV
A. MIKOIAN	L. BREJNEV	P. POSPELOV
V. MOLOTOV	N. MUHITDINOV	

**Comitetului Central
al Partidului Muncitoresc Unit Polonez,
Consiliului de Stat al Republicii Populare Polone,
Guvernului Republicii Populare Polone**

Dragi tovarăși,

Comitetul Central al P.M.R. Prezidiul Marii Adunări Naționale al R.P.R. și Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne au primit cu profundă durere vestea încetării din viață a iubitului nostru tovarăș, Boleslaw Bierut, prim secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, eminent militant al mișcării internaționale comuniste și muncitorești, marele fiu al poporului polonez.

Cîștîind memoria luminoasă a tovarășului Boleslaw Bierut, Partidul Muncitoresc Român, clasa muncitoare și poporul român exprimă sentimentele de căldă prietenie pe care le poartă Partidului Muncitoresc Unit Polonez, clasei muncitoare și poporului polonez, hotărîrea lor fermă de a dezvolta necontenit legăturile de prietenie, colaborare frățească și alianță dintre România și Polonia, strîns unite în marea familie a popoarelor lagărului păcii, democrației și socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Noi știm că poporul frate polonez greu încercat își va strînge și mai mult rîndurile, își va cimenta și mai mult unitatea și, sub conducerea Partidului Muncitoresc Unit Polonez, va păși înainte pe calea luminată de învățătura marxist-leninistă spre victoria cauzei nobile căreia și-a închinat toate puterile tovarășul Boleslaw Bierut — cauza păcii, a democrației și a socialismului.

COMITETUL CENTRAL AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMIN	PREZIDIUL MARI ADUNĂRI NATIONALE A REPUBLICII POPULARE ROMINE	CONSILIUL DE MINIȘTRI AL REPUBLICII POPULARE ROMINE
--	---	--

CĂMINUL CULTURAL

I.
De vii întâmplător la noi la țară
În satul meu pătîț lîngă-o pădure.
Auzi ecou de toacă de secură
Din zori de zi și pînă-n miez de seară.

Ti-o da în pumni răcoarea-i cu murmur
Un rîșor, — o panglică sprintară —
Iar vîile ce-n deal se cocoșară
În formă de centuri cu linii sure,

Ti-or umple coria toată cu ruiță.
Și jos în vale-o casă colilie,
Cu coperiș săltat, bătut cu șită,

Te va primi cu inima-l întreagă —
Căci sufletul — ciment care ne leagă,
Noi l-am pus întreg la temelie.

II.
Un hîrb de crișmă dusă pe-o ureche
Ca o ciupercă stînd să se prăvale,
Iși moșăia doar umbra peste șale,
Cu o ulcea de lut în poarta veche.

Tipa în nopți ciuvica dînd tircoale,
Redeșteptîndu-i faima mai străveche:
Hangiil șir, haini fără pereche,
Și zarvele cu bite și pumnale.

Crescuse prin grădină știr, cucută,
Pe birne și șindriță, mușchiul verde.
Sobolul negru puil să-și desmierde,

Făcuse-n beci culcuș într-o firidă.
Și crișma, solitară, rece, mută,
Părea un semn al vremii de obidă.

III.
Vuiră-ntr-o amiază țîrnăcoape
Mușcînd din humă, scăpărînd pietroaie:
Și rumegau flămînde fierăstraie
În lemnul verde-n gateră pe ape.

Din uliți de cătun, în păr, o droaie
De care grele scîrțiau pe-aproape,
Cu grînzi și var, nisip, — de-abia să-ncapă
Pe locul cu paragin și noroaie.

Chiar peste-al crișmei semn de temelie
Au prins să-nalțe zidurile zvelte,
Sub dibăcia vrednicei unelte.

Și cînd a fost un soare în chindie
Credeam că s-a desprins din calda-i vatră,
Lăcașul alb, din lemn și fier și piatră.

IV.
Pe drumul cu meandre-n jos scoboară
În seri înalte de mătase-albastră
Tot gospodari din fundătura noastră,
Acolo la căminul din vilcioară.

Cu cheia slovei, simplă, dar măiastră,
Descuie tilcul cu splendoarea-l rară,
Ca brazda din moșia milenară
Să ne-o prefacă în fertilă glastră.

Azi știu, rugina, mana și mălura
Cum se incuibă-n pîrguite spice
Și nu mai dau sfeștani pe colnice.

Eri, incrustau răbojul cu custura,
Cu-n plug de lemn puneau în cîmp pecete,
Acești școlari... cu multă nea în plete.

V.
O, de-aș avea putere într-o mină,
Cît Iorgovan, haiducul din baladă,
Ce numele și-l scrise cu o spadă,
Aș re-nălța în silă din țarină,

Piticul han schilod ce sta să cadă
Peste cocoșă-l gîrbovă, bătrînă,
Să-l văd ingenunchiat și într-o rină
Lîngă clădirea zveltă ca o mladă.

Și aș avea într-o balanță dreaptă:
Un han, — cuiabar de jaf și de beție, —
Căminul, — un lăcaș de luminare.

Iar dincolo de ele cu o treaptă
Oglinda vremii-apuse pe vecie
Și-ogîlada nouă-a vieții noastre-n floare.

HORIA ZILIERU

VIATA NOUA in-creatia-tin

BIRUIND ÎNDOLALA

— Inscribe-te. Dar ai să vezi pe urmă!...
Ciad ai să intri cu golcail-n turmă!

Așa-mi striga vecina. La-aceput,
Ce-l drept, — de ce să mint? — m-am cam temut.
Las' să se-nscrie alții, mai intil!
Dar parcă auzeam: „Tu... cum rămîi?”
„Rămîn mai pe la urmă. Tare-l greu
să nu mai zic „ogorul meu e-al meu!”

Și iar gîndeam. Dar dacă-l viclenie?
Ce, dînsa-l mai deșteaptă? Ei, drăcie!
Ia să vedem. Doar cartea nu înșală!
Și-n loc să torc, ședeam cu cartea-n poală.

— Și-mi vine-odată fata de la școală:
— Mămuță, zău, că de mirare mi-l!
Se poate dumneața să nu te-nscrii?
— Ia lasă-mă și tu, oi mai vedea...
Bărbatul hop și el: — Nu-i treaba ta!

Și astfel a trecut mai multă vreme.
Și vine-nvățătoarea să ne cheme,
să mergem într-o seară la cămin...

Ne-am dus toți trel... Căminul era plin.
Luînd cuvîntu-n adunarea-aceea
Începe să rostască omul meu:
— Eu... m-ași înscrie, dar... nu vrea femeea.
— Ce-ai zis? De unde-ai scos-o? Nu vreau eu!

Au prins să ridă unli: — Vezi că nu!
— Dacă-i așa, mă-nscrieți chiar acu'.

De-atunci, o o bucată... La-aceput
Ce-l drept — de ce să mint? — m-am cam temut...
Acum... ce să mai zic? Poțiți încoace,
măi oameni bunli! Vă place-or nu vă place?
Hamaru-mi game de ciita rod.
Poțiți pe-aici... să vă urcați și-n pod!
N-am isprăvit: Poțiți și prin cămară.
Ședeți să vă cînstesc cu-o drojdoară.
Poțiți, gustați din plinea asta mare
și-am să vă rog să-mi spuneți: cum vă pare?

VALERIA BOICULESI

SILVIU GEORGESCU

— Schiță —

Lume multă la Meateu. Așa-i la noi în
toată jola. Încalte acu', primăvară, în
zilele de țîrg, cînd se întîmplă de vin
munteni tomnitate de pe la Amărăzi. Și mai sus.

Alde Giștoiu își face anevole toc printre oa-
meni și lovește cu codrișca biclului în tej-
gheaua de zinc.

— Dă, mă, și aici o cinzeacă!
— Cu țuică, ori cu...
— Cu ce-o fi!

Cum spun, bune toate, fără de afurisita ala
de înștiințare de la casă: „Interzis a se cînta
în local”. Da' asta, așa, pentru cine o citește,
că-n colo... I-auzi-l pe Gancu!

„Zice lumea că sint lotru
C-am furat lemne din codru
Dar eu lemne n-am furat...”

La o masă de alături, doi munteni în cojoace
și țîn isonul.

Marin Cudalbu trase cu stîngăcie

usa compartimentului și intră.
Dădu sfîos bună ziua stîngă-
lui călător aflat înăuntru și se ghemui
stîngher la marginea băncii goale,
lîngă fereastră, fără să-și lase traista
din mină. Atunci prînsese să se uite
curios, mai mult cu oada ochiului, ca
și cum s-ar fi temut să nu supere pe
cineva, la plafonul alb, lucitor, la
becuri, la plasa de bagaje în care se
odîhnea o valioară albastră de carton,
la cutiuța îmbrăcată în ză gîlbule
de deasupra ușii — dracu stie ce ma-
era și ala... Cercetă tot așa, pe furis,
pe călătorul în vîrstă, necunoscut, din
fața lui. Avea chip blînd și odîhnit,
ușor bronzat de soare și căta neturbu-
rat afară, pe fereastră. „După înfăți-
șare, își zise în gînd Cudalbu, pare să
fie tot fărăn ca mine, desi îmbrăcă-
mintea l-i altfel. Se vede cit de colo
că-i om cu stare!”... Purta straie cu-
rate de doc, cămașă cadrilată de pinză,
ghete solide, bine văcsuite...

Trenul gonea cu toată viteza. Mi-
riști uscate, semănături întinse de
toamnă, sate, plantații de salcîmi, toa-
te se iveau și se topeau apoi iute, de-a
lungul liniei... Marin Cudalbu zîmbea,
gîndînd că nu era rău, să călătorești
cu trenul! Poate că vecinul său ursuz,
o fi și sătul de-atîtea drumuri cu tren-
ul... De, fiecare cu norocul lui! Din
cînd în cînd își arunca privirea, pie-
zis, la omul tăcut din față și tare ar
fi vrut să schimbe o vorbă, două,
să-l treacă de urit. Dar omul se uita
într-una pe fereastră cu ochii atîntiți
asupra cîmpurilor. Cudalbu se strînse
atunci și mai mult în colțul lui, as-
cukînd cum huruia ciudat vagonul, și
dînsul, parcă ar fi tăiat cîteva lemni
cu fierăstrăul. Și deodată, acoperînd
toate celelalte zgomote, izbucniră cu
putere de undeva din peretele compari-
tamentului, notele sprintene și vesele
ale unui cîntec popular. Marin Cudal-
bu tresări speriat și se trase repede
de la fereastră, apoi lămurit, rise și el
de spărta lui. Rise și vecinul, mutul,
cum îl botezase în gînd Cudalbu și,
ridicîndu-se domol, întinse-o mină, ca
un cunoscător, spre cutiuța de deasu-
pra ușii și potrive butonul dîuzorului.

— Nicl în tren nu-i chip să scapi
de muzică! rostl el, cu veselă supă-
rare. La băi, toată ziua și pînă noap-
tea țîrziu, se-auzea muzică... Acasă de
mă duc, pătesc la fel, tot timpul copil
umblă la radio... Vin de la băi... am
fost la Herculan, adaoșe după un
scurt răstîmp în chip de explicație și
lar se aseză în colț, lîngă fereastră.

— De la băi! spuse și Cudalbu, fără
să-l fie limpede ce anume cătase celă-
lalt acolo.

— Mă cam durea o încheietură,
vorbi iar „mutul” de parcă ar fi ghi-

2

FLANEAUA

Le zice bine Gancu. Și știe la cîntece... Acun-
bea de bucurie că-și mărită fata. Pe Cica, O di-
după Costică Boțogă de la Petete. Ala de trag
radio prin căși. E și el acolo, la masă.

Alde Giștoiu se uită la ei fără nici un chef
Se-ntoarce și dă duscă cinzeaca.

— Mai dă, mă, unal

Ca să nu lungesc vorba, nu prea i-s boi-
ogradă lu' Giștoiu. Și toată pricina numai de
la flaneau se trage. Iacă de la flaneau asta
nouă-nouă, țigae, pe care o tot ferește ori de
cîte ori trece careva pe lîngă el.

I-a adus-o azi dimineață Nică Opritol, cum
na-su din Amărăzi. Că de cînd îl tot ține soru-
s Viroana cu vorba că i-o face!... Da' oricum, s
acum e bine venită flaneaua. Măcar că larm
s-a trecut în dezgheț și zarzării ca miine vor
prinde a încăruntă livada.

— N-auziși, mă, să mai îmi dai una?

Bălatul de la teighea își desprinde anevolu
ochil de pe flaneaua lu' Giștoiu. Bălăcește de
cîteva ori buza toului în ligheanul cu apă și
întrebă în timp ce desartă încet, cu grijă, țuică
din clondir:

— Cine țî-a făcut, bre, flaneaua?

Giștoiu nu-i răspunde. Tace încruntat...
gîndeste. Azi dimineață cînd să se îmbrace
întrebat-o pe Dulina, pe nevastă-sa:

— Cum îmi stă, fa, flaneaua?

Drept care dumneaia a și început să-l afle
multime de cusururi. Ba că guleru-i așa, că
mîncea să fi făcut-o cu două dește mai lungă
și cite și mai cite. Măcar că, acu' între noi fi
vorba, la lucru iesit din mîna Viroanei nici fr
galantare, la Severin nu-i afla pereche. Și asta
vezi, nu prea-i vine la socoteală Dulinei. Fe-
mele, deh! Da' nu zici că s-a apucat zăltata a-
socotl pe dește lu' Giștoiu că dintr-un țigae,
țigae, cită trimiseseră ei pentru o flaneau, nu
se poate să nu-si fi oprit ea, Viroana, măcar
de-un laibăr, acolo, ori de-o căciuliță lu' ala
micu'?

Toate ca toate, da' să nu te audă Giștoiu e-

IN TREN...

merinea vecinului, ploăindu-și
unchiul. Doctorii mi-au zis că
ism. Acum mă simt ca nou
prince și el să-și încerce
pe mine mă furnică în picioa-
cum m-ar țolepa cu miile de
el. Am și
e de băi.
ce s-a
nde să mi-
i întii ba-
te-a ținut
rale? întrebă după un timp
oleacă întunecat și parcă în-
celălalt,
zîmbi și făcu un gest cu
lături.
cum? Nicl un fel de parale!...
Cudalbu zise „fh?” și rămase
cascătă.
trimis colectiva pe seama ei,
nchipuiai dumneata! rise din
ul, uitându-se prietenos la

la ea, dar se sfil și rusinat, își duse
binișor la spate traista sărăcăcioasă.
„I-o trece lui prin minte să-mi dea și
mie!” își zise el în gând, simțind mi-
rosul ațfător al salamului. Și se pre-
făcu că se uită indiferent într-altă
parte.

Povestire de G. EREMIA

mai zic și eu! făcu acesta u-
nghiți în sec.
amîndoi. Colectivistul coborî
albeștră din plasă, o puse pe
și scoase apoi dintr-însa un
nguiet înfășurat în hirtie albă,
larin Cudalbu urmări fără să
înălăturind hirtia, vecinul în-
taie tacticos, cu briceagul, în
e, frumula, pe urmă bucata
... Auzi-și amînti și el că
zincare în traistă și parcă i
pame, deodată. Vru să umble

Colectivistul terminase de tăiat pit-
nea și salamul.
Luă o felie groasă
de salam și prin-
zînd-o cu grijă
între două bucăți
de pîine albă o
întinse lui Cudalbu. Acesta zise de
formă: „Și dumitale ce-ți mai ră-
mîne?” dar apucă bucata și începu să
mînce.

— Si zi, vorbi el înveselit, înghițind
ultimul dumicat, nu te-a costat nimica,
ai fost pe cheltuiala colectivei!...
— La vol în sat nu-i colectivă? în-
trebă cu interes celălalt.
— Nu, răspuse Cudalbu stînjnit,
uitîndu-se în treacă pe fereastră. A
fost vorba... și nu s-a mai făcut. S-au
însoris prea puțini... n-a fost să fie, se
vede!

Colectivistul clătina ușor din cap.
— N-a fost să fie! repetă el, zîm-
bind neîncrezător. Adică n-au vrut oa-
menii... Păi dacă nu vor oamenii, cum

poți face colectivă? Acu' trei ani, nici
eu n-am vrut...
Marin Cudalbu își întoarse fața re-
pede, mirat.

— Nici... dumneata n-al vrut?
— Da, nici eu nu vream, urmă co-
lectivistul fără să se tulbure. Pe atunci
eram curier la sfat, aveam și leafă și
două dogoane de pămînt. Credeam că
o s-o scot la capăt... Cînd a fost cu
înființarea colectivei, la sfatul prese-
dintelui am zis și eu să fiu trecut pe
listă. După aceea, femeia s-a ținut de
capul meu că nu si nu, c-am făcut pro-
știe. Mai umblau și zvonuri că se tră-
iește greu în colectivă, că-ți dă nu-
mai cu porția... Ei bine, toate astea
m-au zăpăcit și cînd am fost chemat să
iscălesc, nu mai știam ce să fac. Am
prins condeiul între degete, însă mîna
a început deodată să-mi tremure ca
varga... „Hal, mă Pîrvule, îmi spuse
atunci președintele, pierzîndu-și răb-
darea, ce faci, iscălești odată?” Dăe
eu, nici chip să iscălesc. Îmi tremura
mîna și mai tare, mă trecuseră nădu-
șelile și tot dam cu spatele spre ușă...
„Tocmai tu să mă dai de rusine, Pîr-
vule?” stăruia președintele. „Ce-ți
veni?”... Eu, nu si nu, și n-am vrut
să mai semnez. „Lasă-l, zice tovarășul
care venise de la raionul de partid, nu
mai vrea omul, s-a terminat. Nu-i poți
face binele cu sila!”... Colectivistul
rise înclîșor.

— Dar pînă la urmă tot am iscălit,
zise el vesel, privind blajin în ochii ce-
lălalt. S-a ținut de mine un mester
zidar, care tocmai spoia odăile sfatu-
lui și mi-a tot explicat el pe îndelete
rostriile colectivei, pînă cînd am iscă-
lit și am intrat... Iacă, sînt aproape trei
ani și-s multumit și eu și nevasta, și-i
mulțumesc mereu mesterului aceluia,
tovarășul Sobaru, că mi-a deschis o-
chii!...

Trenul intră într-o gară. În luneca-
rea lui înceată de-a lungul peronului,
Marin Cudalbu zări deodată numele
stației la care trebuia să coboare. A-
pucă repede traista și luîndu-și rămas
bun din fugă, năvăli afară pe culoar.
Cînd fu să coboare, se orl o clipă, ca
și cum ar fi vroit să se întoarcă și să-i
mai spună ceva colectivistului, dar se
temu să nu rămîna în vagon. Trenul
se puse în mișcare și, de la fereastră,
colectivistul prinse a-i face prietenos
cu mîna. Cudalbu îi răspuse la fel și
parcă-i părea rău acum că drumul lui
se sfîrșise aici. Cînd sirul de vagoane
dispăru cu totul, trecu linia și leși în
spatele gării, la sosea, cu gîndul să
găsească vreo căruță care să-l ducă la
el în sat.

— Auzi domnule, cugetă Cudalbu,
scărpinîndu-se în creștet a mirare și
ciudă. Să-i tremure condeiul în mîna,
să fugă omul de bine!...

PĂMÎNTUL

Îndrăgît ce e mireasă, dușmănos ce o sudalmă,
Chica vitală l-a-nclîci-o, veacuri-veacuri,
monoton:
E pămîntul țării noastre pătmaș cuprins în
palmă,
Încălzit cu buze aspre de tot neamul lui loc.

Pe sălbatăca lui lață cu lungi riduri brune,
parcă
O vrăjmasă-nruchipare ca un semea dia basm,
punea
Greu blestem ursind lăptura-l să nu poată să
întoarcă
Dragostea pe care omul necăjit l-o închina.

Dunărenele întinderi cu finții lipind a sete
Adunau ursuz sămîntă și lubrea de țaran,
Alungînd din sate-n sate suflete nemîngîiete
Și ciulinii de-a-dura-n zarea veștedului bărgan.

Cunoscutu-le-am aieva, păstorind un led
și-o iadă,
Cu merindă-nchipuită în desaga de la sold,
Rupte-s blestemele astăzi și-l cu noi pămîntul
darnic
Și de-aceea-l mingii țărna, prins de-un aprig,
viu îmbold.

De aceea mi se strînge inima cînd văd
pe-alocuri
Închircite păpușoale, grîu-n spic purînd tăciuni.
Cum să-ngăduim tăciunii, lenea rea și neștiința
Cînd pămîntul însuși cere mult visatele-l
minuni?

Cavalcade de tractoare treacă-n goană peste
cîmpuri,
Înfioare-se pămîntul răscolit adînc de plug!
Straturi negre, nevăzute de a soarelui privire.
Să-și răstoarne sub brăzdare chează de
beșug.

Mă îmbată de pe-acum aroma grinelor de mine
Și al turmelor de mine miros bun de lapte cald.
Știu, călări pe cai, cu sulii lungi,
de-ar mai trăi plăteșii
Nu s-ar mai vedea din creasta păpușoiului
înalt.

Pe întinderi dunărene mări de galbenă lumină
Vom privi cu legănatate valuri mari de aur copt.
De pe-acum văd strașnic praznic cu hulubi
de faină
Pe colacii după datini împletindu-se în opt.

NICOLAE LABIȘ

IERNILE NOASTRE

Iernile noastre, bune sau rele,
Basme revarsă în largul odăii,
Cînd peste șesuri și văi și mușcele
Își sună călușii-nhămați — zurgălăii.

Crivățul suie spre negrele bolte,
Dar eu colțul terbil îl bănuî sub nea
Și-aud zurgălăii bogatelor hoide,
Ce mine suna-vor în patria mea.

NICOLAE NASTA

FLANEUA

3

zis atîtă vorbă rea de soru-sa, c-apăi ce-o ieși
din gura lui... Comedie mare.

— Sor-mea, fa? Da' ce-l fi crezînd tu, că-l
fonfu de fra-tu, ăla de-si umple buzunările cu
zacăr de cîte ori vine p-aci?

— Și taman atunci iacă-tă-l și pe Miăiță, bălatul
ăi mic al Viroanei și-al lu' Nică Opritoi.

— Taica nu-i la voi acilea? Că-l caută nea
Bărbosu de la „agricol” de l-a iesit sufletu'.

— Gîștoiu a dat să-i răspundă și dintr-odată,
asa, știi, parcă l-a pălit cineva cu ceva în cap.

— Cine ț-i-a făcut, mă, căciula?

— Păi, mica — așa-i zice Miăiță maică-si, —
Cine să mi-o facă?

— În spatele lor Dulina era numai ochi.

— Și mînușile? întrebă moale alde Gîștoiu.

— Tot 'mneaei!...

— În timp ce vorbea, copilul se necăjea să-și
descheie nitelus cojocul. Avea flanelă nouă-
nouță pe dedesubt. S-a umflat mîndru:

— Io-te ici, nenel!... Tigae ca a lu' tălică!...

— Atît l-a trebuit Dulinei!... Ca să scape de
gura ei a venit încoace, la Meateu. Mai cere o
cinzeacă, E foc de supărat. Și nu de lînă. Așli
Dă-o ciorilor de lînă, da... obrazul... Nu?...
Adică ce și-o fi zis ea, soru-sa?... Lasă-l să
dea, că are de unde!...

— Se pomeneste deodată mîngîindu-și cu dosul
palmei bătătorite mîneca moale a flanelei. Fla-
nea din lînă de la țigăile lui.

— Sase oi și-a schimbat as' vară la ORACA, la
ofici, Gîștoiu. Oi țurcane, cu lînă aspră și pu-
țînă, așa cum anucase el de mic în bătătura lu'
ta-su. În locul lor a adus acasă alte sase, țigăi,
ca alea de le pășunase el chlaburului.

— Și iarăși se pomeneste trecîndu-și palma peste
mîneca flaneli.

— De nu se întîmpla comedia de azi dimineață,
își pusese în gînd ca din prima tunsoare să-l
trimiță și soru-si, la Amărăzi, niscai lînă pen-
tru ăla micu. Da' acuma... acuma, nal Asta o
să le trimiță... Numai să dea el ochi cu soru-sa,
ori cu bărba-su, cu Opritoiu, c-apăi!...

4

FLANEUA

— Ia, mă, banii, d-acilea!
Necăjit, Gîștoiu întinde băiatului de la ței-
ghea banii pe toieri.

— Zi, mă, nea Gîștoiu, o tine acesta morțiș,
cine ț-i-a făcut, bre, flaneaua?

— Mă, eu dacă-ți zic fo cîteva acuși!...

— Și n-apucă să-și termine vorba, că ușa se
dă larg de perete și înăuntru, pe rînd, țsi fac
loc Opritoiu cu fra-su Dobrică, Aurică Poelasu
și abia la urmă de tot, sărînd și încetîndu-se
în poalele cojocului lung, nodul de Miăiță.

— Mă, că mult ne-a mai trebuit pînă să dăm
de tine! — strigă la el alde Opritoi, frecîndu-și
mîinile. Tară, mă! se-ntoarce către băiatul de
la ței-ghea: Patru țuici și niscai pastramă!...
Uliuuuu, că-ncet te mai miști!

— Ba eu o să mă cam duc! rostește cu glas
rece, tăios, Gîștoiu.

— Stai, mă, ce-ți veni? Stai să bem aldă-
mașul!... Se opreste rîzînd, împungînd cu ară-
tătorul în direcția ușii. Auzi-le cum guîță!

— Schimbarăm două manganite la ORACA,

FLANEUA

5

se amestecă și fra-su Dobrică. 'S în căruță
amîndouă!...

— Intr-adevăr, în larma de afară răzbat deodată
aprige guîțături ce par a veni din spre căru-
tele trase la șant.

— „Si vezi că d-ăia nu mai pot eul” ar vrea
să-l spună Gîștoiu. Se răzgîndește însă, și pe
neșteptate își înfige privirea în ochii plini de
bucurie ai cumnatului.

— Da' mîțele alea de oi țurcane, de ce nu le
schimbarăți, mă, hai?... Ori!...

— Si-ar mai vrea zadarnic să-și continue și
restul de cuvinte care i s-au oprit ca un nod
în gîtlei:

— Ori vă mulțumiți cu ce vă rămîne de la
țigăile mele, mînce-v-ar... de calicil!

— Al de Nică Opritoi are dulamă nouă-nouă
îmblănită, cu guler cret de țigae. Pe sub min-
teanul dat nitelus într-o parte, cumna-su poartă
și el flanea cenușie, țigae, geamănă parcă cu
aceea pe care a primit-o el azi dimineață.

— „Cum asta?... Cum?... se-ntreabă nedumerit
Gîștoiu, în vreme ce de sub căciula miștoasă,
broboane mari de sudoare prind a-și croi ane-
voie lunecus spre bărbie.

— Da' cine-ți spune tie, mă, că nu le-am
schimbat? îl aude el pe cumna-su. Păi nu s-a
dus as' primăvară frați-miu Dobrică tomnile la
Clovirnășeni de le-a adus? Tu nu știi nimic?...
Păi trei din ele au și sporit din dechembrie...
Să vezi mieii!... Atîta, ial... Miăiță! strigă după
copil, care înduiește la un șir de covrigi. I-ai
arătat, mă, lu' nen-tu ce flanea ț-i-a făcut
mică-ta din țigăile noastre!...

— Alde Gîștoiu se uită încruntat în pămînt. Își
trece în neștire mîneca flaneli peste obrăii
leoracă. Și el care crezuse...

— Flaneaua, nenel strigă speriat flăcăul de
la ței-ghea.

— Ce 'tă, mă? — se îndrîjește Gîștoiu. „Fla-
neaua-flaneaua” Nu-ți spusel odată? Mi-a fă-
cut-o sor-mea Viroana din Amărăzi. Mai bine
ai da zor cu țuicile alea!... Miăiță, ia vină la
nen-tu! Vrei covrig, mă? Ori!... poate vrei o
țuică... Vorba ălula, acu' dacă ai flanelă ca a
mea!...

Din patria constructorilor COMUNISMULUI

Scrisoare din R. S. S. Moldovenească

Colhozul și satul nostru

DRAGI TOVARAȘI,

Mă numesc Nicolae Madan și sint brigadier în colhozul „Victoria” din satul Ciuşna, raionul Chişinău, Republica Sovietică Socialistă Moldovenească. Sint și eu abonat la revista „Albina” pe care o citesc cu atenție și din paginile cărora aflu multe lucruri interesante despre viața și realizările noastre. Nu demult, răsfoind revista, m-am gândit să vă scriu câteva rânduri, să vă povestesc pe această cale cîte ceva despre colhozul nostru care în ultima vreme a înregistrat succese însemnate.

Cred că din scrisoarea mea veți afla unele lucruri care vă interesează. Aș fi tare bucuros aflînd că rîndurile scrise de mine v-au ajutat în muncă, v-au bucurat tot alit de mult cum mă bucură pe mine tot ce aflu despre voi din paginile revistei.

Să vă povestesc acum despre realizările noastre în anii puterii sovietice. Cu ce ureți să începem? Eu zic să începem chiar cu colhozul. Iată-l. De la bun început vreau să vă spun că principala ramură a colhozului nostru este viticultura. Cultura viței de vie ne aduce venituri mari. În anul 1955 am scos cantități mari de struguri de pe o suprafață de 800 hectare. Cu să vă dați mai bine seama de bogăția colhozului nostru e de ajuns să vă spun că în 1954 am avut un venit de 17 milioane de ruble, iar în 1955 venitul s-a mărit și mai mult. Pe lângă produse, colhoznicii noștri au mai primit pentru fiecare zi-muncă cîte 18 ruble. Colhozul nostru de doi ani este premiat cu camioane și alte lucruri prețioase, iar în 1955 a participat la Expoziția Agricolă Unională.

Dar să pornim mai departe prin sat. În casele a 80 de familii de colhoznici vom găsi aparate de radio, sute de colhoznici au biciclete, iar doisprezece motociclete. Intreg satul e radiofizat și telefonizat. Știți cîte reviste și ziare primim noi în satul Ciuşna? Peste 200 de reviste și mai mult de 500 de diferite ziare. Dar să ne oprim puțin și să vizităm casa de cultură. Are peste 700 de locuri, aparate de cinematograf, săli de citire și săli pentru cercurile de activitate. Numai scena are 95 de metri pătrați. Știți cît a costat construirea și amenajarea întregii case? 3 milioane și jumătate de ruble. Iată și școala medie de 10 ani, construită nu de mult. În sat mai avem încă 4 școli. Iar dacă mai mergem puțin, vom întîlni spitalul și casa de naștere.

Cele ce v-am arătat sint numai o parte din realizările noastre dobîndite sub înțeleapta conducere a Partidului Comunist. V-am purtat prin sat pentru ca să-l cunoașteți și dvs. Vă făgăduiesc să mai scriu despre munca noastră, a oamenilor sovietici din colhoz, despre viața lor fericită.

Vă doresc spor la muncă și dacă ureți să țineți seama de sfaturile unui om care acum trăiește o viață fără grija zilei de mîne, nu uitați că singura cale spre această viață e munca în colectiv.

NICOLAE MADAN

brigadier din colhozul „Victoria” satul Ciuşna, raionul Chişinău, R.S.S. Moldovenească

Pe malurile Angarei... Aici va fi construită hidrocentrala Bratsk, cea mai mare hidrocentrală din lume. Fotografia noastră înfățișează un uriaș excavator pășitor care lucrează pe șantierul construcției hidrocentralei.

Importante hotărîri ale C.C. al P.C.U.S. și Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

„Pravda”, „Izvestia” și celelalte ziare sovietice au publicat sîmbătă, 10 martie a.c., două noi și importante hotărîri ale C.C. al P.C.U.S. și Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., și anume hotărîrea: „Cu privire la Statutul artelului agricol și la dezvoltarea continuă a inițiativei colhoznicilor în organizarea producției colhoznice și în conducerea treburilor artelului” și hotărîrea: „Cu privire la avansurile lunare pentru colhoznici și retribuirea suplimentară a muncii în colhozuri”.

Noile hotărîri cuprind importante recomandări și măsuri menite să contribuie la întărirea organizatorică și economică a colhozurilor, la dezvoltarea agriculturii din Uniunea Sovietică și la ridicarea pe mai departe a nivelului de trai al colhoznicilor.

După cum se arată într-una din hotărîri, Statutul model al artelului agricol, adoptat de cel de al doilea Congres unional al colhoznicilor care s-a ținut acum 20 de ani, a avut un mare rol în întărirea orînduirii colhoznice. Azi însă, în noua etapă de dezvoltare a colhozurilor, el a devenit necuprinzător și în unele cazuri chiar îngrădește inițiativa colhozurilor și a colhoznicilor în conducerea gospodăriei obștești. Această stare de fapt a fost oglindită — printre altele — de numeroase cereri făcute de colhoznici pentru a se modifica unele articole și aliniate ale Statutului model.

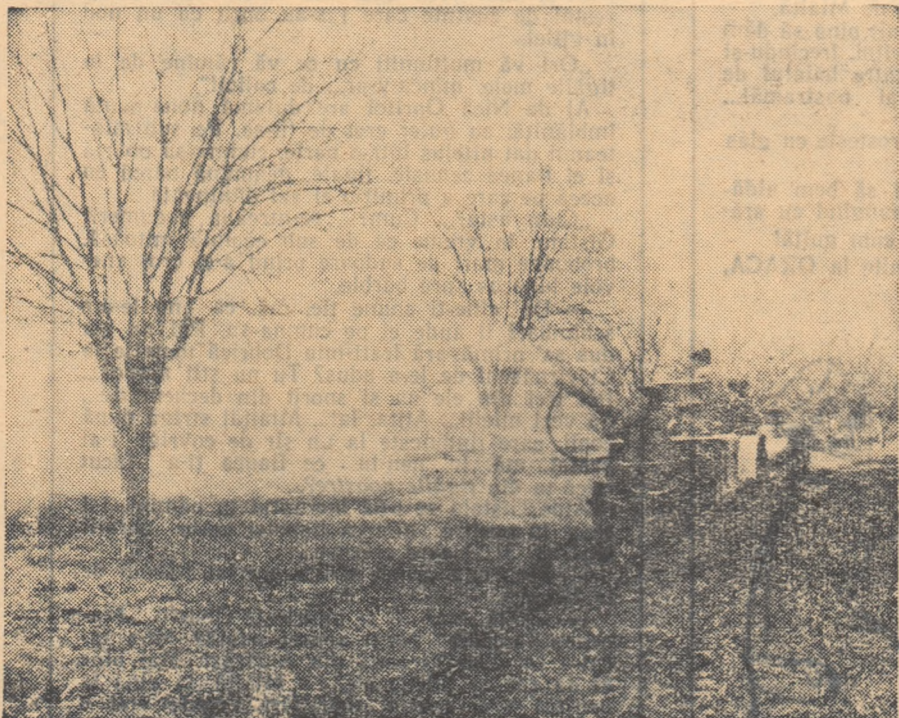
Ținînd seama de schimbările petrecute în viața satului, Partidul Comunist și guvernul sovietic au sfătuit pe

colhoznici ca ei înșiși — ținînd seama de sarcinile importante trasate de Congresul partidului — să înlocuiască acele prevederi din Statutul model care nu mai corespund condițiilor concrete de azi ale colhozului, iar după ce Statutul model modificat și aprobat de adunarea generală a colhoznicilor a fost înregistrat la comitetul executiv raional, să devină legea fundamentală a colhozului, obligatoriu pentru toți membrii colhozului.

Sfaturi înțelepte dau Partidul Comunist și guvernul sovietic colhoznicilor și asupra unei serii întregii de alte probleme. Astfel se arată că e necesar ca modificările în Statutul model să corespundă intereselor dezvoltării gospodăriei obștești — principala sursă de creștere a veniturilor colhoznice. Totodată, creșterea veniturilor colhoznice este legată de folosirea cu pricepere a pămîntului, în vederea obținerii unei cantități maxime de produse agricole de pe fiecare sută de hectare de pămînt. După cum și creșterea veniturilor depinde și de folosirea completă a mijloacelor de producție ale colhozului și S.M.T.-ului, a muncii colhoznicilor, ca și de reducerea cheltuielilor. De asemenea, documentele atrag atenția asupra însemnătății pe care o au întărirea disciplinei în colhoz, stabilirea unor norme cît mai juste de lucru, introducerea unui minim obligatoriu de zile-muncă și stimularea inițiativei în muncă a colhoznicilor.

Experiența adunată în ani de zile, a dovedit că repartizarea veniturilor în baza zilelor-muncă o dată pe an, contribuie la cointeresarea colhoznicilor în sporirea producției agricole. Partidul Comunist și guvernul sovietic recomandă însă ca membrii colhozurilor să treacă la un sistem mai avansat de repartizare a veniturilor în bani, în sistemul avansurilor lunare. Știînd că vor primi lunar avansuri în bani potrivit zilelor-muncă făcute, colhoznicii vor fi și mai strîns cointeresați în sporirea producției, în dezvoltarea gospodăriei obștești, în reducerea cheltuielilor de producție în colhoz, în îndeplinirea și depășirea normelor. În baza hotărîrii adunării generale de a se trece la acest sistem de repartizare a veniturilor, colhozurile pot da membrilor lor în fiecare lună, în tot decursul anului, un avans în contul zilelor-muncă făcute. Acest avans să nu fie mai mic de 25 la sută din veniturile bănești obținute efectiv de toate ramurile colhozului și 50 la sută din fondurile bănești obținute sub formă de avans potrivit contractărilor, achizițiilor și colectărilor de produse agricole.

Noile hotărîri ale Partidului Comunist și guvernului sovietic — primite cu mare bucurie de țărănimea colhoznică — vor contribui la îndeplinirea și depășirea mărețelor sarcini trasate agriculturii de cel de al 20-lea Congres al P.C.U.S.

În colhozul „Lenin” din R.S.S. Moldovenească, stropirea copacilor se face mecanic, cu ajutorul aparatului „OKS Nr. 1”.

O seară la clubul colhozului „Lenin” din Tadjikistan. Colhoznica Zobeniso Rahimova acompaniată de orchestra clubului, cîntă o melodie compusă de ea.

O însemnată problemă a zilelor noastre: DEZARMAREA

de prof. univ. Edvin Glaser

Una din problemele cele mai arzătoare ale păcii și securității internaționale din zilele noastre este problema dezarmării. Politica statelor imperiale, și mai ales a Statelor Unite ale Americii și Angliei, nu a ținut relațiile între state în mare încordare prin cursa înarmărilor, împovărează popoarele lor și ale altor state.

Cheltuielile de înarmare înghit cea mai mare parte din veniturile statelor capitaliste. Cheltuielile militare din bugetul Statelor Unite ale Americii se ridică la uriașă sumă de 35 miliarde dolari. Aceasta înseamnă că fiecare locuitor din S.U.A. trebuie să plătească în medie, anual pentru înarmări 250 de dolari. La fel stau lucrurile în Anglia, Franța și în celelalte țări capitaliste, unde imperialismul american și englezii au reușit să impună cursa nebună a înarmărilor.

Popoarele lumii cunosc bine cât de multe nevoi s-ar putea împlini dacă uriașele sume de bani desinate înarmărilor s-ar cheltui în scopuri folositoare omului. Revista americană „Challenge” a arătat ce s-ar putea face cu sumele de bani rezultate prin reducerea cheltuielilor militare ale S.U.A. de la 35 miliarde la 10 miliarde dolari. Cu 5 miliarde dolari s-ar putea construi 100.000 clase noi de școală; cu 6 miliarde dolari s-ar putea construi patru clădiri noi pentru fiecare liceu și universitate din S.U.A.; din alte 4 miliarde dolari s-ar putea mări cu 10 la sută numărul de paturi din toate spitalele din S.U.A.; iar restul de 10 miliarde dolari ar putea fi folosite pentru construirea a 10.000 km. de autostradă.

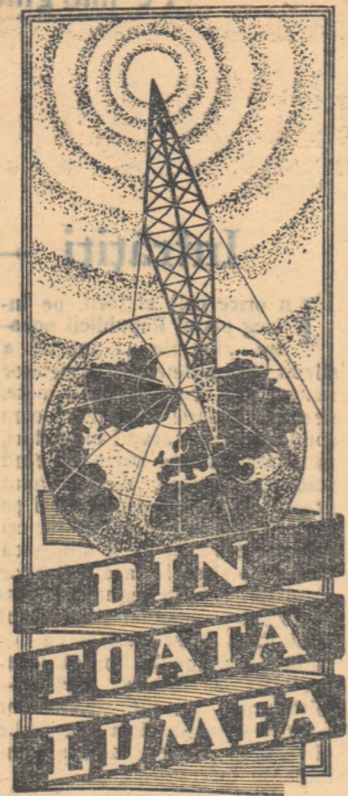
Într-adevăr, oit de multe lucruri folositoare oamenilor nu s-ar putea face dacă guvernele tuturor țărilor și-ar îndrepta eforturile spre construcția pașnică! Or, tocmai spre realizarea unor asemenea foloase spre binele omenirii sînt îndreptate propunerile Uniunii Sovietice cu privire la dezarmare. Uniunea Sovietică și împreună cu ea toate țările socialiste spun: „In loc să ne înarmăm unii împotriva celorlalți, mai bine să facem comerț unii cu alții”. Comerț în loc de înarmare, iată chemarea adresată de Uniunea Sovietică țărilor capitaliste. Această chemare și-a găsit deplină aprobare în rândul popoarelor. Spre o asemenea cale se îndreaptă și diverși oameni politici burghezi, care privesc în mod realist situația.

De exemplu, luînd cuvîntul în parlament, deputatul englez Crossman a cerut reducerea bugetului englez de înarmări, ca singura salvare a economiei Angliei. Președintele Italiei, Gron-

chi, într-o cuvîntare rostită în fața Congresului american, a arătat că pentru Italia înarmările constituie un „lux tragic”. Ministrul Afacerilor Externe al Franței, Christian Pineau, s-a pronunțat de asemenea, cu multă hotărîre pentru înăptuirea dezarmării. După spusele ministrului de externe, Franța este gata să mijlocească o înțelegere între poziția Uniunii Sovietice și cea a S.U.A. cu privire la dezarmare pe principiul: nici dezarmare fără control, nici control fără dezarmare.

Totodată, Consiliul Internațional Socialiste, în recenta sa sesiune de la Zürich, a aprobat propunerea lui Jules Moch, reprezentant permanent al Franței în subcomitetul O.N.U. pentru dezarmare, pronunțîndu-se pentru dezarmare, ca cel mai bun mijloc în stare să asigure înțelegerea pașnică dintre toate statele.

Toate acestea nu înseamnă încă, bineînțeles, că a început dezarmarea. Dar este limpede că necesitatea dezarmării este recunoscută de oameni din ce în ce mai numeroși. Cu voia sau fără voia lor, cercurile cîrmuitoare din țările capitaliste se văd obligate să țină seama de părerea maselor populare. Popoarele știu că printr-o luptă dirză dezarmarea poate fi înăptuită.

NOTE POLITICE

Fermierii americani string cureaua

Cît de grea este situația fermierului? Întrebarea aceasta a fost pusă în însuși titlul unui articol publicat de revista „U. S. News and World Report” care apare în S.U.A. Răspunsul îl dă tot o-mîntita revistă prezentînd următoarea situație:

- „Venitul fermierilor: — în permanent declin.
- Datoriile fermierilor: — în creștere.
- Cheltuielile fermierilor: — ridicate.
- Prețurile produselor agricole: — foarte scăzute.
- Numărul fermierilor: — în scădere”.

Revista aduce în sprijinul afirmațiilor sale cifre și fapte grăitoare. De unde în 1948 datoriile fermierilor erau de 9.300.000.000 dolari, în 1955 ele s-au ridicat

la 18 miliarde dolari. După socoteli provizorii, în anul 1956 datoriile fermierilor se vor ridica la 18.800.000.000 dolari.

Fermierul american cheltuiește mult ca să-și muncească pămîntul și primește din ce în ce mai puțin pentru produsele sale. Bunăoară, în anul 1954—1955, cheltuielile de producție ale fermierilor au fost abia cu 4 la sută mai mici decît în 1952, pe cînd prețurile produselor agricole au scăzut cu 14 la sută față de nivelul anului 1952, adică de mai bine de trei ori față de cheltuieli. În 1955 prețurile produselor agricole au scăzut din nou cu 5 la sută.

Ce fac fermierii? — „Își string cureaua” — răspunde revista. Ei și-au redus cumpărăturile de bunuri capitale — tractoare, utilaj agricol, etc., cu 20 la sută sub nivelul anului 1951.

Judecătă lupească

Scriitorul german Ludwig Renn arată, pe bază de documente, că în Germania apuseană aproape 70 la sută din numărul judecătorilor și procurorilor sînt foști hitleriști. Mulți dintre aceștia figurează pe listele de criminali de

război ai Organizației Națiunilor Unite.

Așa stînd lucrurile, nu-i de mirare că o revistă din Germania apuseană, tipărită de Asociația criminalilor hitleriști eliberați din închisori, cutează să ceară ca germanii care au suferit de pe urma hitlerismului în lagăre și temnițe să dea înapoi ajutoarele primite. Bineînțeles „judecătorii” spun că banii aceștia ar trebui folosiți pentru plata sub forma pensiilor a călăilor hitleriști. Judecătă lupească în toată legea, cum ar spune fabula:

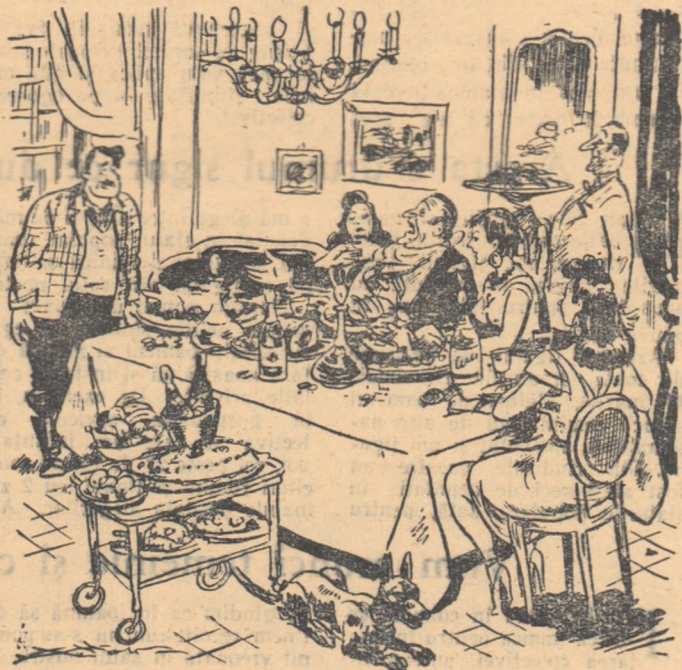
Cînd lupul năvălit la pradă Dreptatea azi o împărțește, Nu-i de mirare să se vadă Că judecata astfel glăsuiește: „Așa cum spune pravila lupească

Ca mieii toți să ne plătească Despăgubire cît mai mare Fiindcă de noi s-a socotit Că bieții lupi, sărmani de ei, Aproape colții și-au tocit Tot jupînd într-una mieii”.

Noi hotărîm fără cruțare

IN ITALIA

Attalo

LOGOFATUL: — Conașule, țărani nu vor să ne mai dea plocoane.
MOȘIERUL: — Nemaipomenit! Aștia vor să mor de foame... (Din revista agricolă italiană „FEDERMEZZADRI”)

UN TRECUT ZBUCIUMAT

Marocul are o istorie mai zbuciumată decît apele Oceanului Atlantic sau ale Mării Mediterane, care-i scaldă țărmurile. Din vremuri destul de îndepărtate, istoria acestei țări a fost plămădită cu lacrimi și sînge. Această țară cu frumuseți de basm, așezată pe coastele nordice ale Africii, a fost cotropită în trecut de romani, vandali, și mai trîziu de arabi. Însămintăți de năvala cotropitorilor, locuitorii băștinași se refugiau în sudul țării, departe, adăpostindu-se în oazele răzlețe ale pustiului Sahara.

Mai trîziu avuțiile Marocului au atras poftele nesătușitor bogătașii europeni. În anul 1912, Marocul ajunge sub stăpînire colonialistilor francezi. Iar partea de nord a țării, denumită azi Marocul spaniol, a fost dată plocon Spaniei. Astfel, Marocul, țară bogată și frumoasă, cu o întindere de 420.000 km. pătrați, numărînd azi o populație de 9 milioane de locuitori a căzut pradă jefuitorilor imperialismului. Uriașele bogății scoase din adîncul pămîntului marocan luau drumul Franței și Spaniei. Produsele bogatelor plantații de bumbac, orez, viță de vie și livezile de plante citrice obținute cu sudoare de poporul marocan se transformau în aur. Cu aurul acesta colonialiștii clădeau palate în care se cuibăreau desfrul și huzurul. Iar poporul marocan rămînea mai de parte obidit și înglodat în nevoi.

Marocul

URMELE „CIVILIZATORILOR”

După o zi de muncă istovitoare pe moșia bogătașului, muncitorul agricol din Maroc nu se alege decît cu 60—100 de franci, cu care poate cumpăra cel mult o piine. Ca să cumpere un kilogram de carne, muncitorul ar trebui

să-și dea tot ciștigul său pe 45 mile. Peste un milion și jumătate de țărani marocani nu au de loc pămînt, în vreme ce 4.710 de plantatori europeni stăpînesc peste un milion de hectare de pămînt mănos.

Cutremurînd satele marocane, necori poți întîlni un lăcaș de învîtătură. Mizeria populației nu cunoaște margini. În marele oraș Casablanca peste 300.000 de oameni nevoiași viețuiesc în maghernțe de lemn. În timp ce bolile bîntuie nestingherite în Maroc, colonialiștii au adus aici în loc de medici 14.000 de polițiști.

LUPTA POPORULUI A TRIUMFAT

Poporul marocan a fost jefuit, dar nu a putut fi îngenunchiat. Cu zece de ani în urmă el s-a ridicat la luptă împotriva asupritorilor străini. În anul 1921 un detașament de patrioți marocani punea pe fugă armata spaniolă, proclamînd Republica Rif. Această republică a fost sugrumată după 4 ani de armatele coloniale franceze, dar întemeierea ei a dovedit cu tărie cît de arzătoare este dorința de libertate a poporului marocan. El s-a ridicat cu și mai multă în-

dirjire la lupta împotriva asupritorilor străini.

După cel de-al doilea război mondial, poporul marocan, sprijinit de masele largi ale poporului francez, și-a întelit lupta pentru independență. Colonialiștilor a început să le fugă pămîntul de sub picioare. Nici momenta, nici eroarea și nici lovitura de stat dată prin detronarea sultanului Sidi Mohammed Ben Youssef n-au putut stăvili mișcarea de eliberare națională. Pînă la urmă colonialiștii s-au văzut nevoiți să dea ascultare dorinței poporului marocan. Așa se face că la începutul lunii aceleia, în urma tratativelor dintre guvernul francez și același sultan pe care cu cîțiva ani în urmă colonialiștii îl izgoniseră, a fost recunoscută independența Marocului.

Dar țelul principal al poporului marocan este ca întreaga țară să-și dobîndească libertatea. Și o libertate adevărată nu poate fi înăptuită atîta vreme cît Spania nu va înțelege să părăsească Marocul spaniol. Numai astfel Marocul va deveni o țară independentă, unită în frontierele ei naturale. Astfel, poporul harnic și talentat al Marocului, liber și independent, va putea șterge orice urmă a stăpînirii coloniale, pășind pe calea progresului.

In cîteva rînduri

Agenția americană „United Press” recunoaște că în Salvador (America) în cadrul alegerilor, guvernul capitalist a plăsmuit buletine electorale pentru... „suflute moarte”. (Ziarele)

Două societăți americane de peste ocean, vind terenuri în... lună. (Ziarele)

Afaceriștii ce-i știm

Vînd din lună cu arvună;

Dreptul lor e legitim,

Fiindcă... sînt căzuți din lună!

D. TABACU

PE CÎMP

Cimpia nesfârșită și bălțată
Părea o cergă de curind cîmpită
Cu pedice din neaua neoplită
Și lăra trebuință aruncată...
De timpuriu, pe brazdă, Pantille
Își facera juncamii la arat
Striga la el de se-azea în sat
Și-l azeau plugarii pe cimpie.
Da-n capătul tarlalei, lângă el
Pe cinci tarlale fără de răzoare
Puternic dudulind niște tractoare
Arau pămîntu-adînc și mărunjel.
Cînd le văzură-au tremurat juncamii
Și în restele speriați zmuciră.
Apoi, în jug deodată-nmărmuriră
Privind cum ară marile dihanii.
Iar Pantille le-a privit apoi
Și-nțelegînd că-aceste „fierătaie”
Pămîntul în adînc și bine-l tale
S-a miniat cumpilit pe bieții bol.

LA VECINUL COLECTIVIST

Pantille urcă pe o scară
La hambaru-nalt de scînduri.
Capul greu ca o povară
Și-l simțea de-atîtea gînduri.
Cînd privi-n hambar... cu teamă —
Oarecum, privi grînarul
Însă nu băgă de seamă
De-a oftat el sau hambarul.
Intră-nuntru, îl privește
Bogă mina pînă-n umăr
Prinde griul. Printre dește
Îl cad boabe fără număr.
Dar din nou el umple pumnul
Greutatea vrînd să-i vadă
Și din palme îl dă drumul
Printre degete să-l cadă.
Griul sună în cădere
În grămada ceea multă
El îl prinde în tăcere
Îl dă drumul și-l ascultă.
Și-abia cere o țigare.
Nu-l privește pe vecin.
Mușchii feței îi tresare.
Și-alte gînduri vin și vin.
Prinde-n degete ziarul
Degetele-s fără triu
Parcă tremură hambarul
Și tutunu-l cade-n griu.
Iese afară. Greu îi vine
Parcă s-a trezit din vis
— Hai să vezi porumb, vecine!...
— Ce? ... Porumb! Porumb ai zis?...

CU NEVASTA

Pe fruntea lui, ca nori pe fruntea zării
Trec gîndurile, stol ai frămîntării...
O clipă numai umbrele dispar
Se vede cu vecinul la hambar
Dar parc-ar fi de astă dată-al lui
Și-l spune vesel: „Sui, vecine, sui!”
Zimbînd, el prinde-un colț de așternut,
Din mîna așternutului l-a căzut
Că iar pe frunte gîndurile stol
Îi amînesc hambaru-aproape gol
Și junci speriați ca-n ziua-aceea...
Și-acolo-n colț, tăcută, stă femeia...
— Ce Pantille, te-ai certat?... Cu cine?...
— Nu m-am certat... M-am împăcat cu mine...
FLORIAN SAIOC

„Dă chemăm alături de noi”

Infrățiți — au pornit pe noul drum

În orice colț al țării, pe întreg plaiul Republicii noastre, ziua de 11 martie a stîrnit în sufletele oamenilor muncii din orașe și de la sate, nespūsă bucurie. Așa după cum spuneau înșiși țărani muncitori, niciodată înainte vreme, cînd stăpîneau boierii, nu au avut dreptul să aleagă ca deputați pe oameni din mijlocul lor, pe cei mai harnici, care să le slujească interesele și să le facă înfloritor satul lor. Azi, în regimul nostru democrat-popular, ei și-au văzut împlinit și acest vis. Iar ca dovadă a dragostei lor și recunoștinței lor față de partid — Inițiatorul tuturor victoriilor noastre — ei au cinstit alegerile din 11 martie cu mari și numeroase înfăptuiri.

În orice colț al țării, pe întreg plaiul Republicii noastre, ziua de 11 martie a stîrnit în sufletele oamenilor muncii din orașe și de la sate, nespūsă bucurie. Așa după cum spuneau înșiși țărani muncitori, niciodată înainte vreme, cînd stăpîneau boierii, nu au avut dreptul să aleagă ca deputați pe oameni din mijlocul lor, pe cei mai harnici, care să le slujească interesele și să le facă înfloritor satul lor. Azi, în regimul nostru democrat-popular, ei și-au văzut împlinit și acest vis. Iar ca dovadă a dragostei lor și recunoștinței lor față de partid — Inițiatorul tuturor victoriilor noastre — ei au cinstit alegerile din 11 martie cu mari și numeroase înfăptuiri.

În orice colț al țării, pe întreg plaiul Republicii noastre, ziua de 11 martie a stîrnit în sufletele oamenilor muncii din orașe și de la sate, nespūsă bucurie. Așa după cum spuneau înșiși țărani muncitori, niciodată înainte vreme, cînd stăpîneau boierii, nu au avut dreptul să aleagă ca deputați pe oameni din mijlocul lor, pe cei mai harnici, care să le slujească interesele și să le facă înfloritor satul lor. Azi, în regimul nostru democrat-popular, ei și-au văzut împlinit și acest vis. Iar ca dovadă a dragostei lor și recunoștinței lor față de partid — Inițiatorul tuturor victoriilor noastre — ei au cinstit alegerile din 11 martie cu mari și numeroase înfăptuiri.

Pentru ca ogorul să ne răsplătească mai bine

Ziceau unii, „grijulii” de soarta mea, că, intrînd în colectivă, „m-am legat la cap fără să mă doară”. Mă întrebau ce caut eu, om gospodăru din sat, alături de unul și altul. Vreau să le răspund și prin aceste rînduri, acelor consăteni ai mei, oameni vrednici și pricepuți, care însă îmbrobodîți încă de vorbele chibaburilor, îmi „câinează” soarta de colectivist.

Ziceau unii, „grijulii” de soarta mea, că, intrînd în colectivă, „m-am legat la cap fără să mă doară”. Mă întrebau ce caut eu, om gospodăru din sat, alături de unul și altul. Vreau să le răspund și prin aceste rînduri, acelor consăteni ai mei, oameni vrednici și pricepuți, care însă îmbrobodîți încă de vorbele chibaburilor, îmi „câinează” soarta de colectivist.

Ziceau unii, „grijulii” de soarta mea, că, intrînd în colectivă, „m-am legat la cap fără să mă doară”. Mă întrebau ce caut eu, om gospodăru din sat, alături de unul și altul. Vreau să le răspund și prin aceste rînduri, acelor consăteni ai mei, oameni vrednici și pricepuți, care însă îmbrobodîți încă de vorbele chibaburilor, îmi „câinează” soarta de colectivist.

Acesta e drumul sigur ce duce spre belșug

Mult ne-au umilit și ne-au batjocorit în trecut boierii, pe noi, țiganii. Vremurile negre, de umilință au apus însă pentru totdeauna în patria noastră.

Mult ne-au umilit și ne-au batjocorit în trecut boierii, pe noi, țiganii. Vremurile negre, de umilință au apus însă pentru totdeauna în patria noastră.

Mult ne-au umilit și ne-au batjocorit în trecut boierii, pe noi, țiganii. Vremurile negre, de umilință au apus însă pentru totdeauna în patria noastră.

Vom munci temeinic și cu pricepere

În zilele cînd în comună se ducea munca pentru înființarea colectivei, puteau fi auzite deseori cuvînte ca acestea: „Să vedem cu ce se vor alege ei la toamnă și-apoi hotărîm ce facem...”

În zilele cînd în comună se ducea munca pentru înființarea colectivei, puteau fi auzite deseori cuvînte ca acestea: „Să vedem cu ce se vor alege ei la toamnă și-apoi hotărîm ce facem...”

În zilele cînd în comună se ducea munca pentru înființarea colectivei, puteau fi auzite deseori cuvînte ca acestea: „Să vedem cu ce se vor alege ei la toamnă și-apoi hotărîm ce facem...”

Lucrări de mare însemnătate pentru sporirea recoltelor

Comunicatul Ministerului Agriculturii

Variațiile mari de temperatură din timpul iernii au provocat înghețuri și dezghețuri care au dus la topirea zăpezilor și la formarea crustei de gheață pe semănăturile. Gheața formată pe terenurile lipsite de zăpadă, ca și crusta de pe semănăturile pe care mai e încă zăpadă sînt dăunătoare plantelor deoarece pot produce înăbușirea lor.

Variațiile mari de temperatură din timpul iernii au provocat înghețuri și dezghețuri care au dus la topirea zăpezilor și la formarea crustei de gheață pe semănăturile. Gheața formată pe terenurile lipsite de zăpadă, ca și crusta de pe semănăturile pe care mai e încă zăpadă sînt dăunătoare plantelor deoarece pot produce înăbușirea lor.